

Опозиционните водители, след дадената им от Фердинанда среща, счетоха борбата си за завършена и дълга си на народни водачи за изпълнен. Те си измиха ръцете като Пилата Понтийски и със спокойна съвест си разотидоха, като изоставиха народа да бъде поведен към лобното място. Един само се намери измежду тях, за когото борбата не бе още свършена, който счете, че трябва, макар и по нелегален начин, да се попречи и осуети страшното злодеяние, което Фердинанд и правителството му се готвеха да извършат над България, и през пророческите уста на когото заговори в в този момент възмутената и бунтуваща се национална съвест. Това бе Александър Стамболийски. Той бе, който в 1911 г. в Търново по най-мъжествен начин изрази възмущението на българския народ против дръзкото незачитане от страна на Фердинанда на стоящото високо над него Велико народно събрание и който по най-енергичен начин протестира тогава против фаталните изменения на чл. 17, с който всички управляващи политически партии развързаха ръцете на Фердинанда за неговите по-нататъшни безумни и предателски дела. Той намери и сега в себе си достатъчно сили и кураж да предупреди Фердинанда, че престъплението, което той се готви да извърши, ще трябва един ден да го запласти с главата си и се опита да продължи борбата и по нелегален път. По-съзнателните и по-смелите, които можаха да го чуят, го чуваха и тук-там се опитаха да го последват. Техният опит, обаче, след като тия, които до тогава се титулуваха народни водачи, изневериха на народа и го изоставиха, бе лесно сломен и Стамболийски, останал сам, бе хвърлен в затвора. С това националната съвест бе потъпкана и народът понесе към Голгота своя тежък мъченически кръст.